

Arrest

nr. 232 854 van 20 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES
Amerikalei 29
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 24 oktober 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2017 dient verzoeker die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie, met mevrouw M.B. Op 31 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). In deze beslissing wordt gemotiveerd dat de

relatie met mevrouw M.B. inmiddels voorbij is en dat zij verklaart dat verzoeker terug naar Nederland is. Deze beslissing wordt op 16 april 2019 aan verzoeker betekend waarbij de passages over het bevel om het grondgebied te verlaten worden doorgehaald.

Op ongekende datum dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn zus, W.A.A., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 30 januari 2019 beslist de bevoegde burgemeester tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag (bijlage 19quinquies). Deze beslissing wordt op 5 februari 2019 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 12 februari 2019 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 18 februari 2019 wordt dit bevel aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 30 maart 2019 vindt bij verzoeker een woonstcontrole plaats naar aanleiding van de vraag van de gemeente aan de politie *“Op vraag van de dienst Kort Verblijf (opvolging) van Vreemdelingenzaken te Brussel had ik aan uw diensten willen vragen om na te gaan of de heer W.G.M.W., Surinaamse onderdaan, geboren op 05/01/1983, thans verblijvende (...), het land heeft verlaten zoals gevraagd op 18/02/2019 in opvolging van een bijlage 13 (bevel). Gelieve ook na te vragen of er beroep werd aangetekend.”*

Op 10 april 2019 dient verzoekers zus A.A.W. van Nederlandse nationaliteit een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als houder van toereikende bestaansmiddelen.

Op 16 april 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nummer 232 389.

Op 16 april 2019 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd.

Op 7 mei 2019 dient verzoeker door middel van een volmacht aan zijn raadsman een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn zus, W.A.A., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 9 mei 2019 wordt verzoeker vrijgesteld uit het gesloten centrum.

Op 21 oktober 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.05.2019 werd ingediend door:

Naam: W. (...)

Voornamen: G. M. W. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).1983

Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.05.2019 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde W. A. A. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R1319988) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.07.2014 zonder in- of uitreisstempels: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet met zekerheid sedert wanneer betrokkene Suriname verliet en de Schengen-zone inreisde

- uittreksel uit de basisregistratie personen Almere dd. 29.04.2019 op naam van een derde met vermelding van betrokkene en de referentiepersoon: echter, uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon op datum van dit attest reeds in België verbleven; de inhoud van dit attest is dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kan niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Dit attest vermeldt geen bijkomende informatie omtrent het aangehaalde verblijf van betrokkene in Nederland. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat betrokkenen als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun moeder, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.

- kadastraal attest MI-GLIS dd. 01.12.2014 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene in december 2014 in Suriname verbleef; de relevantie van dit attest is dan ook niet afdoende aangetoond.

- uiteenlopende betalingen / bestellingen / aankopen waarvan de referentiepersoon stelt dat deze dienen aanvaard te worden als steun aan betrokkene:

- * betaling dd. 03.02.2014, bestelling jas dd. 06.11.2016, factuur Zara n°C9727/111607 dd. 19.03.2017 op naam van de referentiepersoon waarvan ze stelt dat deze bestemd waren voor betrokkene; dit blijkt niet met zekerheid uit de voorgelegde documenten.

- * online bestelling dd. 04.08.2017 op naam van betrokkene waarvan de referentiepersoon stelt dat zij instond voor de betaling; hiervan werd echter geen bewijs voorgelegd.

- * betalingen dd. 10.03.2017 en 03.04.2017 ten voordele van betrokkene waarvan de referentiepersoon stelt dat zij instond voor de betaling hiervan: dit blijkt echter niet uit de voorgelegde stukken, integendeel; deze betalingen gebeurden door de ex-partner van betrokkene.

- * foto van een doos, gericht aan een derde, zonder verdere details (vb. verzendbewijs, datum, inhoud)

- * printscreen banking-app waaruit beperkte stortingen aan betrokkene (7 stortingen tussen €50 en €10) blijken: echter, louter op basis van de voorgelegde stukken kan niet uitgemaakt worden dat deze betalingen gebeurden door de referentiepersoon,

- * betalingen aan S. M. H. (...) uit de periode 2010-2014 waarvan de referentiepersoon aanhaalt dat dit betalingen betreffen voor de aankoop van voedsel dat vervolgens naar Suriname werd verstuurd: echter, louter op basis van de voorgelegde stukken kan niet uitgemaakt worden dat deze betalingen gebeurden door de referentiepersoon, noch werden hieromtrent werden verdere documenten voorgelegd (vb. officiële verzendbewijzen waaruit blijkt aan wie deze vermeenden pakketten werden verstuurd)

- * betaling dd. 29.12.2010 vanwege een derde aan een derde

Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat gezien de onduidelijkheid over het ogenblik waarop betrokkene Schengen inreisde, de relevantie van deze gegevens niet afdoende duidelijk is.

Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene verklaart dat hij zich op 19-jarige leeftijd in Nederland vestigde. Er werden hieromtrent geen verdere documenten voorgelegd, en uit

het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dan ook niet afdoende of Nederland dient beschouwd te worden als land van herkomst van betrokkene.

- betalingen vanwege de referentiepersoon aan derden dd. 06.06.2019, 25.06.2019 en 09.07.2019: voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze betalingen betrekking hebben op de situatie in België

- arbeidsovereenkomst dd. 05.09.2018 op naam van de referentiepersoon en bijbehorende loonfiches voor de periode januari - juli 2019

- verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 09.04.2019 op naam van de referentiepersoon

- inschrijvingsfiche De Voorzorg dd. 10.07.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij wenste ingeschreven te worden als persoon ten laste: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

- overzicht maandelijks kosten van de referentiepersoon

- attesten dd. 08.07.2019 en 22.07.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Retie

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 21.05.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing. Uit wat hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van:

- de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht

- Artikel 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- artikel 62 §2 van de wet van 15 december 1980

1- De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de beslissing tot beëindiging, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

2- De artikelen die van toepassing zijn op een aanvraag gezinshereniging met een zus die EU-burger is zijn de volgende:

Artikel 47/1 :

"(...)"

Artikel 47/3:

"(...)"

In casu heeft verzoeker een aanvraag gezinshereniging ingediend als ander familielid en zich gebaseerd op twee verschillende gronden:

a) omdat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn zus én ook in België

b) omdat hij in het land van herkomst ten laste was van zijn zus tot op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

3- Zoals hoger aangehaald woonde verzoeker samen met zijn zus in Nederland, meer bepaald Almere. Dit feit werd bevestigd door de gemeente Almere door middel van een uittreksel uit de basisregistratie personen, opgesteld op 29/04/2019. Volgens de minister is dit attest niet afdoende betrouwbaar omdat verzoeker en zijn zus op dat ogenblik al naar België verhuisd waren. Verzoeker bevestigt dat hij op dat ogenblik al met zijn zus in België woonde. Dit hebben zij ook aangegeven bij de gemeente van hun woonplaats, én zij hebben toen al een eerste aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Van zodra de inschrijving van de zus van verzoeker werd goedgekeurd, werd zij geschrapt uit de registers te Almere. Hier gaat uiteraard enige tijd over. Uit dit attest blijkt alleszins duidelijk dat verzoeker en zijn zus hebben samengewoond in Nederland, en dit tot voor de aanvraag gezinshereniging in België.

De minister kan dit attest- van een overheidsdienst van een andere lidstaat- niet zomaar ter zijde schuiven om de enkele reden dat verzoeker en zijn zus op het ogenblik van het afleveren van het document net verhuisd waren naar België. Dit geldt des te meer omdat op dat ogenblik de referentiepersoon nog wachtte op haar definitieve inschrijving. Zij had zich namelijk op 14/01/2019 aangeboden bij de gemeente Retie om zich in te schrijven als houder van toereikende bestaansmiddelen (stuk 2). Zij kreeg tijd tot 13/04/2019 om alle bewijzen binnen te brengen zodat over haar aanvraag kon beslist worden. Zij overhandigde de gevraagde documenten op 09/04/2019 en kreeg een afspraak op 13/07/2019 om de beslissing van DVZ in ontvangst te komen nemen. De referentiepersoon was op 29/04/2019 dus nog niet definitief ingeschreven in België, hetgeen de minister diende te weten. De referentiepersoon was bijgevolg nog ingeschreven in de registers in Nederland, net zoals verzoeker.

Het getuigt dan ook van een weinig zorgvuldige voorbereiding van de minister om dit document zomaar te bestempelen als onbetrouwbaar zonder hier verder onderzoek naar te doen. Dit klemmt des te meer omdat dit document aantoont dat verzoeker tot het gezin van de referentiepersoon behoorde in Nederland. Het klopt niet dat verzoeker op dat ogenblik deel uitmaakte van een 'gezin' dat niet onder de

bepalingen zou vallen van artikel 47/1,2°. Verzoeker woonde in Suriname bij het ouderlijk gezin, met onder andere zijn zus, maar hij werd achtergelaten in Suriname terwijl de rest van het gezin naar Nederland verhuisde. Hij vervoegde later enkele leden van het oorspronkelijk gezin in Nederland, om daarna zelf een gezin te vormen in België met een vriendin. Na het beëindigen van deze relatie trok hij in bij zijn zus in Nederland. Dit gezin kan niet aanzien worden als het ouderlijk gezin dat uitgesloten wordt in artikel 47/1,2°. Dit is een nieuwe gezinscel die gevormd werd op een latere fase in het leven van verzoeker en de referentiepersoon. Op het moment van de aanvraag was verzoeker 36 jaar oud en zijn zus 31 jaar oud.

Het uittreksel uit de basisregistratie personen van de gemeente Almere toont dus genoegzaam aan dat verzoeker wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie die hij daarna vervoegde in België. De minister mag dit attest niet als onbetrouwbaar bestempelen enkel en alleen omdat verzoeker en de referentiepersoon al verhuisd waren naar België op het moment van het afleveren van het document. Dit getuigt niet van een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing.

4- De voorwaarde van het ten laste zijn van de burger van de Unie moet volgens de Memorie van toelichting bij de Verblijfswet, geïnterpreteerd worden conform de rechtspraak van het Hof van Justitie. Dat betekent dat men in de periode voor de aanvraag tot gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die vervoegd wordt. Dit om minimaal te kunnen overleven in het land van herkomst of de gewoonlijke verblijfplaats. Verzoeker overhandigde meer documenten waarmee hij aantoonde dat hijzelf onvermogen is, en dat zijn zus alles voor hem betaald. Het leveren van een dergelijk bewijs is niet eenvoudig. Verzoeker maakt deel uit van het gezin van zijn zus en zij betaalt alle rekeningen. Zij betaalt dit voor zichzelf, maar omdat verzoeker deel uitmaakt van haar gezin komt dit ook hem ten goede. Het is echter niet mogelijk om hier attesten van bij te brengen. Verzoeker kreeg geld toegestopt van zijn zus, maar dit verliep niet via een bankrekening. Ook dit kan dus niet aangetoond worden. De referentiepersoon kocht al het nodige voor verzoeker, soms deed zij dit zelf, soms gaf zij hier geld voor en soms gaf zij haar bankkaart mee. Zij hebben echter niet van elke uitgave de rekeningen bijgehouden omdat dit niet belangrijk leek. Verzoeker heeft zo goed als mogelijk getracht om documenten te verzamelen die aantonen dat zijn zus alles voor hem betaalt. De attesten die werden bijgebracht tonen dit ook aan. De minister trekt echter elk document in twijfel door te stellen dat niet met zekerheid kan vastgesteld worden dat het een betaling betreft door de referentiepersoon ten behoeve van verzoeker. De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De handelwijze van de minister is duidelijk in strijd met deze doelstelling. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het onderzoek van de aanvraag er enkel op gericht is om de aanvraag te kunnen afwijzen. De feitelijke toestand van materiële afhankelijkheid bewijzen kan met elk passend middel, maar wordt onmogelijk gemaakt door de manier waarop de minister de bijgebrachte attesten in twijfel trekt."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Het eerste en enige middel voert de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/3 en 62, §2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.³

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁴

Verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.⁵ Het middelenonderdeel dient op dit vlak hoe dan ook dan ook als onontvankelijk beschouwd te worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt aan met theoretisch betoog inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Vervolgens citeert zij de wettelijke bepalingen die zij geschonden acht. Zij geeft aan een aanvraag tot gezinshereniging ingediend te hebben omdat zij in het land van herkomst en in België beweerdelijk geel uitgemaakt zou hebben van het gezin van haar zus en omdat zij in het land van herkomst ten laste was van haar zus en dit beweerdelijk tot op het moment dat zij in België de aanvraag indiende tot gezinshereniging.

2. Verzoekende partij geeft aan dat zij met haar zus samenwoonde te Almere alvorens naar België te komen. Het feit dat verwerende partij het stuk van de Gemeente Almere in deze zin niet aanvaardt, wordt door verzoekende partij op de korrel genomen. Zij verwijt dat verwerende partij de inhoud van dit stuk niet wil aanvaarden en wijst er op dat zij op het moment dat het document uitgeschreven werd, zij net naar België verhuisd waren en dat de verblijfsgegevens slechts later bijgewerkt werden dan de daadwerkelijke verhuis.

Dit zou onzorgvuldig zijn vanwege verwerende partij en er zou beweerdelijk verder onderzoek nodig geweest zijn. Verzoekende partij voert aan dat zij later het ouderlijk gezin vervoegde en dat zij eerst met een partner samenleefde.

3. Ten laatste formuleert verzoekende partij nog opmerkingen ten aanzien van haar ten laste zijn. Dit criterium zou beoordeeld dienen te worden aan de hand van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij geeft aan te kunnen aantonen dat zij onvermogen was en dat haar zus alles voor haar betaalde. Hiervan is het volgens haar echter onmogelijk om attesten af te leveren. Er zou slechts sprake geweest zijn van handgiften van contant geld. De gevolgtrekkingen die verwerende partij neemt uit de voorgebrachte stukken zouden het vrij verkeer van personen en de eenheid van het gezin beperken. De bestreden beslissing zou de voorgebrachte stukken slechts bekeken met de beweerdelijk loutere bedoeling om de beslissing af te wijzen.

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁶

2. Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift voor dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Wet van 15.12.1980 zou schenden.

In zoverre verzoekende partij een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, is deze als "overig familielid" gesteund op de bepalingen van artikel 47/1 van de Wet van 15.12.1980.

De tekst van dit precieze artikel stelt dat:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3 (...)."⁷

De op heden voorliggende procedure heeft betrekking op een aanvraag tot gezinshereniging met een zus, meer bepaald A. W. (...), van Nederlandse nationaliteit.

3. Naar aanleiding van de aanvraag van destijds vanwege verzoekende partij werd er door verwerende partij een onderzoek gevoerd naar de mogelijkheid om een dergelijke verblijfskaart af te leveren aan verzoekende partij.

Hierbij komt het aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij onder het toepassingsgebied valt van het voormelde artikel 47/1, 2° van de Wet van 15.12.1980 en het artikel 47/3, §2 van dezelfde Wet waarin gesteld wordt dat:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”⁸

Het komt bijgevolg toe aan verzoekende partij om stukken voor te brengen waaruit zou moeten blijken dat zij inderdaad deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst en financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon, zijnde een zus met Nederlandse nationaliteit, maar welke in België woonachtig is.

Na het ontvangen van de door verzoekende partij voorgebrachte stukken heeft verwerende partij een grondig onderzoek gevoerd naar de inhoud en bewijswaarde van deze stukken waarbij op ieder afzonderlijk aangevoerd stuk gemotiveerd geantwoord werd.

Verwerende partij heeft in eerste instantie hierop geantwoord door te stellen dat:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 21.05.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen..”

In tweede instantie heeft verwerende partij ook op de overige stellingen van verzoekende partij geantwoord die zij door een keur aan stukken wenste aan te tonen:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

De combinatie van deze vaststellingen leidt er toe dat verwerende partij volgende conclusie zal trekken uit het geheel van de voorgebrachte stukken:

“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Conform de bepalingen van artikel 52, §4, 5° lid van het K.B. van 08.10.1981 heeft verwerende partij aan verzoekende partij een bijlage 20 afgeleverd:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.»

Er werd met andere woorden een degelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de beweringen van verzoekende partij en na afweging van de elementen uit het dossier werd er besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie.

Er kan alleszins niet besloten worden tot de conclusie als zou verwerende partij de stukken enkel maar bekeken hebben met het oog op de loutere afwijzing van de destijds voorliggende aanvraag.

4. Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij het stuk zoals afgegeven door de Gemeente Almere (NL) niet zonder meer ter zijde kan schuiven en geeft enkele feitelijke motieven weer waarom er volgens haar toch rekening gehouden dient te worden met dit stuk.

De bestreden beslissing stelt op dit vlak:

“uittreksel uit de basisregistratie personen Almere dd. 29.04.2019 op naam van een derde met vermelding van betrokkene en de referentiepersoon: echter, uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon op datum van dit attest reeds in België verbleven; de inhoud van dit attest is dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kan niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Dit attest vermeldt geen bijkomende informatie omtrent het aangehaalde verblijf van betrokkene in Nederland. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat betrokkenen als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun moeder, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.”

Verwerende partij heeft met andere woorden dit document aan een onderzoek onderworpen en geconcludeerd dat dit stuk door haar als onvoldoende beschouwd wordt.

De feitelijke argumentatie van verzoekende partij is niet van aard om de vaststellingen van verwerende partij te wijzigen.

5. Verzoekende partij stelt dat de feitelijke toestand van materiële afhankelijkheid aangetoond kan worden met elk passend middel. In onderhavig geval heeft verzoekende partij inderdaad de mogelijkheid gehad om haar elementen aan te voeren in het licht van haar aanvraag.

Verzoekende partij voert inderdaad een reeks gegevens aan. Voor zover deze gegevens echter dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat gezien de onduidelijkheid over het ogenblik waarop verzoekende partij Schengen inreisde, de relevantie van deze gegevens niet afdoende duidelijk is.

Bovendien zijn een aantal stukken niet identificeerbaar of minstens niet toe te schrijven aan verzoekende partij of haar zus.

Verwerende partij voegt dan ook geen enkele voorwaarde toe aan de wet of bekijkt de stukken niet enkel met de bedoeling ze zo vaak als mogelijk af te wijzen, maar heeft deze stukken daarentegen allemaal geëvalueerd en beoordeeld dat zij niet aanvaard kunnen worden als bewijs van materiële afhankelijkheid. Op geen enkele wijze blijkt dat verwerende partij haar interpretatie niet conform zou zijn met de door het Hof van Justitie gegeven interpretatie.

6. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.⁹ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.¹⁰

7. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker “niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie” omdat uit geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat hij “reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”, waarbij genoegzaam wordt toegelicht waarom de door hem voorgelegde documenten hiertoe niet volstaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt

onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker stipt aan dat hij zijn aanvraag indiende op twee gronden, met name omdat hij in het land van herkomst en in België deel uitmaakt van het gezin van zijn zus en omdat hij in het land van herkomst ten laste was van zijn zus en dit tot op het ogenblik van de aanvraag gezinsherenging. Verzoeker betwist dat hij geen deel zou uitmaken van het gezin van zijn zus en dat hij niet ten laste van haar zou zijn.

3.3.4. In een eerste deel van zijn middel voert verzoeker aan dat hij heeft aangehaald dat hij samen met zijn zus in Almere (Nederland) woonde. Dit wordt bevestigd door een uittreksel uit de basisregistratie personen uitgereikt door de gemeente Almere van 29 april 2019. Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing over dit attest wordt uiteengezet dat het niet afdoende betrouwbaar is omdat verzoeker en zijn zus op dat ogenblik al naar België verhuisd waren. Verzoeker bevestigt dat hij op dat ogenblik al met zijn zus in België woonde. Verzoeker licht evenwel toe dat hij dit ook zo had aangegeven bij de gemeente van hun woonplaats en zij toen al een aanvraag gezinsherenging hebben ingediend en van zodra de inschrijving van de zus van verzoeker werd goedgekeurd, werd zij geschrapt uit de registers te Almere. Verzoeker merkt op dat hier enige tijd overgaat. Verzoeker voert nog aan dat de gemachtigde dit attest van een overheidsdienst van een andere lidstaat niet zomaar ter zijde kan schuiven om de enkele reden dat verzoeker en zijn zus op het ogenblik dat het attest werd afgeleverd al in België woonden. Verzoeker licht verder nog toe dat hij in Suriname inwoonde bij het ouderlijk gezin samen met zijn zus en hij werd achtergelaten in Suriname terwijl de rest van het gezin naar Nederland verhuisde. Hij vervoegde later enkele leden van het oorspronkelijk gezin in Nederland om daarna zelf een gezin te vormen in België met een vriendin. Na het beëindigen van deze relatie trok hij in bij zijn zus in Nederland. Verzoeker voert aan dat dit niet kan aanzien worden als het ouderlijk gezin dat uitgesloten wordt in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit is een nieuwe gezinscel die gevormd werd in een latere fase in het leven van verzoeker en de referentiepersoon die op ogenblik respectievelijk 36 en 31 jaar oud zijn.

3.3.5. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- (...)

- uittreksel uit de basisregistratie personen Almere dd. 29.04.2019 op naam van een derde met vermelding van betrokkene en de referentiepersoon: echter, uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon op datum van dit attest reeds in België verbleven; de inhoud van dit attest is dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kan niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Dit attest vermeldt geen bijkomende informatie omtrent het aangehaalde verblijf van betrokkene in Nederland. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat betrokkenen als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun moeder, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.”

En

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 21.05.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

In artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt vereist dat het niet in artikel 40bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde familielid deel uitmaakt *“van het gezin van de burger van de Unie”*. Verzoeker diende dus in het land van herkomst deel uit te maken van het gezin van zijn Nederlandse zus.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan er op worden gewezen dat deze bepaling – hoewel de erin gehanteerde bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* niet geheel samenvallen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3.2., eerste lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; van 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en van

19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen.

Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van “familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn (zie punt (6) van de overweging van de Burgerschapsrichtlijn).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin wordt gesteld dat artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn de lidstaten een verplichting oplegt *“om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen”*. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten voor de in artikel 3.2., eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, *“zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen”* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 21-23).

Hieruit volgt dat voor de *“andere, niet onder artikel 2, punt 2), vallende familieleden”*, een bijzondere relatie van afhankelijkheid met de Unieburger vereist is. In het licht hiervan heeft de gemachtigde van de bevoegde minister dan ook niet kennelijk onredelijk of in strijd met het bepaalde in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat *“het gegeven dat betrokkenen als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun moeder, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden”*.

Verzoeker moet immers aantonen dat hij deel uitmaakte van het eigen gezin van zijn zus in het land van herkomst.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat hij na het spaak lopen van zijn relatie in België terug naar Nederland trok en daar deel uitmaakte van het gezin van zijn zus. Hij maakte toen immers opnieuw deel uit van het gezin van zijn moeder: uit het uittreksel uit de basisregistratie personen van 29 april 2019 uitgereikt door de gemeente Almere blijkt dat de daarop vermelde kinderen op hetzelfde adres wonen als hun moeder. Hieruit blijkt dus dat verzoeker terug introk bij zijn moeder en zijn broers en zussen. Hij maakte geen deel uit van het eigen gezin van zijn zus.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.”*

3.3.6. Verzoeker betwist verder dat hij niet zou hebben aangetoond ten laste van de referentiepersoon te zijn. Verzoeker voert aan dat het begrip ‘ten laste zijn’ dient te worden geïnterpreteerd volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoeker werpt op dat hij meer documenten overhandigde waarmee hij aantoonde zelf onvermogen te zijn en zijn zus alles voor hem betaalde. Verzoeker laat

gelden dat het leveren van een dergelijk bewijs niet eenvoudig is. Verzoeker geeft mee dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn zus en zij alle rekeningen betaalt. Verzoeker geeft mee dat het niet mogelijk is om hier alle attesten van bij te brengen. Verzoeker geeft aan dat hij geld kreeg toegestopt van zijn zus maar dit niet verliep via een bankrekening zodat hij dit niet kan aantonen, soms gaf zij ook haar bankkaart aan verzoeker mee. Verzoeker geeft mee dat hij zo goed als mogelijk heeft getracht om documenten te verzamelen die aantonen dat zijn zus alles voor hem betaalt. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde elk document in twijfel trekt door te stellen dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat het een betaling betreft door de referentiepersoon ten behoeve van verzoeker. Verzoeker herinnert eraan dat de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. Verzoeker werpt op dat de handelwijze van de gemachtigde in strijd is met deze doelstelling. Verzoeker voert aan dat de feitelijke toestand van materiële afhankelijkheid met elk passend middel kan worden bewezen maar dit onmogelijk wordt gemaakt door de manier waarop de gemachtigde van de minister de bijgebrachte attesten in twijfel trekt.

3.3.7. Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt:

“De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In de bestreden beslissing wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R1319988) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.07.2014 zonder in- of uitreisstempels: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet met zekerheid sedert wanneer betrokkene Suriname verliet en de Schengen-zone inreisde

- (...).

- kadastraal attest MI-GLIS dd. 01.12.2014 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene in december 2014 in Suriname verbleef; de relevantie van dit attest is dan ook niet afdoende aangetoond.

- (...),

** betalingen aan S. M. H. (...) uit de periode 2010-2014 waarvan de referentiepersoon aanhaalt dat dit betalingen betreffen voor de aankoop van voedsel dat vervolgens naar Suriname werd verstuurd: echter, louter op basis van de voorgelegde stukken kan niet uitgemaakt worden dat deze betalingen gebeurden door de referentiepersoon, noch werden hieromtrent verdere documenten voorgelegd (vb. officiële verzendbewijzen waaruit blijkt aan wie deze vermeenden pakketten werden verstuurd)*

** betaling dd. 29.12.2010 vanwege een derde aan een derde*

Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat gezien de onduidelijkheid over het ogenblik waarop betrokkene Schengen inreisde, de relevantie van deze gegevens niet afdoende duidelijk is.

Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene verklaart dat hij zich op 19-jarige leeftijd in Nederland vestigde. Er werden hieromtrent geen verdere documenten voorgelegd, en uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dan ook niet afdoende of Nederland dient beschouwd te worden als land van herkomst van betrokkene.”

Verzoeker betwist niet dat *“(u)it bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene verklaart dat hij zich op 19-jarige leeftijd in Nederland vestigde.”* Verzoeker bevestigt dit in zijn verzoekschrift en geeft bij de uiteenzetting van de feiten mee dat hij in 2002 vanuit Suriname naar de Europese Unie reisde.

Nu verzoeker niet betwist en zelf aangeeft dat hij in 2002 Suriname verliet en naar Europa kwam, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om over het *“kadastraal attest MI-GLIS dd. 01.12.2014 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname”* te oordelen dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene in december 2014 in Suriname verbleef; de relevantie van dit attest is dan ook niet afdoende aangetoond”*.

Evenmin is het kennelijk onredelijk om over de “*betalingen aan S. M. H. (...) uit de periode 2010-2014 waarvan de referentiepersoon aanhaalt dat dit betalingen betreffen voor de aankoop van voedsel dat vervolgens naar Suriname werd verstuurd*” te oordelen dat “(v)oor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat gezien de onduidelijkheid over het ogenblik waarop betrokkene Schengen inreisde, de relevantie van deze gegevens niet afdoende duidelijk is”. Nergens uit blijkt dat verzoeker in de periode 2010 – 2014 in Suriname verbleef, zodat niet kan worden aangenomen dat deze voedselpakketten voor hem bedoeld waren.

Verzoeker betwist ook niet dat de “*betaling dd. 29.12.2010*” uitgaat van een derde en aan een derde werd toegezonden.

Verder geeft de gemachtigde aan dat verzoeker verklaarde op 19-jarige leeftijd naar Nederland te zijn gekomen, maar hierover geen verdere documenten werden voorgelegd, zodat “*uit het geheel van de beschikbare gegevens (...) dan ook niet afdoende (blijkt) of Nederland dient beschouwd te worden als land van herkomst van betrokkene*”.

Verzoeker uit voornamelijk kritiek op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“*Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

(...)

- uiteenlopende betalingen / bestellingen / aankopen waarvan de referentiepersoon stelt dat deze dienen aanvaard te worden als steun aan betrokkene:

** betaling dd. 03.02.2014, bestelling jas dd. 06.11.2016, factuur Zara n°C9727/111607 dd. 19.03.2017 op naam van de referentiepersoon waarvan ze stelt dat deze bestemd waren voor betrokkene; dit blijkt niet met zekerheid uit de voorgelegde documenten.*

** online bestelling dd. 04.08.2017 op naam van betrokkene waarvan de referentiepersoon stelt dat zij instond voor de betaling; hiervan werd echter geen bewijs voorgelegd.*

** betalingen dd. 10.03.2017 en 03.04.2017 ten voordele van betrokkene waarvan de referentiepersoon stelt dat zij instond voor de betaling hiervan: dit blijkt echter niet uit de voorgelegde stukken, integendeel; deze betalingen gebeurden door de ex-partner van betrokkene.*

** foto van een doos, gericht aan een derde, zonder verdere details (vb. verzendbewijs, datum, inhoud)*

** printscreen banking-app waaruit beperkte stortingen aan betrokkene (7 stortingen tussen €50 en €10) blijken: echter, louter op basis van de voorgelegde stukken kan niet uitgemaakt worden dat deze betalingen gebeurden door de referentiepersoon,”*

Over de “*betalingen dd. 10.03.2017 en 03.04.2017 ten voordele van betrokkene waarvan de referentiepersoon stelt dat zij instond voor de betaling hiervan*” motiveert de gemachtigde als volgt:

“*dit blijkt echter niet uit de voorgelegde stukken, integendeel; deze betalingen gebeurden door de ex-partner van betrokkene*”. Verzoeker betwist niet op concrete wijze de vaststelling van de gemachtigde dat deze betalingen niet gebeurden door de referentiepersoon maar wel door zijn ex-partner.

Verder toont verzoeker niet aan dat de volgende vaststellingen van de gemachtigde steunen op onjuiste feitelijke gegevens met name dat:

- de “*betaling dd. 03.02.2014, bestelling jas dd. 06.11.2016, factuur Zara n°C9727/111607 dd. 19.03.2017 op naam van de referentiepersoon waarvan ze stelt dat deze bestemd waren voor betrokkene*” “*niet met zekerheid (blijkt) uit de voorgelegde documenten*”;
- de “*online bestelling dd. 04.08.2017 op naam van betrokkene waarvan de referentiepersoon stelt dat zij instond voor de betaling*” “*hiervan werd echter geen bewijs voorgelegd*”;
- de “*foto van een doos, gericht aan een derde zonder verdere details (vb. verzendbewijs, datum, inhoud)*”;
- “*printscreen banking-app waaruit beperkte stortingen aan betrokkene (7 stortingen tussen €50 en €10) blijken: echter, louter op basis van de voorgelegde stukken kan niet uitgemaakt worden dat deze betalingen gebeurden door de referentiepersoon*”.

Verzoeker toont ook niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn. Zo maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij met betrekking tot de “*printscreen banking-app waaruit beperkte stortingen aan betrokkene*” blijken geen verdere informatie zou kunnen bijbrengen waaruit dan zou blijken dat deze betalingen gebeurden door de referentiepersoon.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.”*

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in deze zaak werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.9. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET